

Գևորգ ԼԻՍԻ

Երգ կոունկի մասին

Կոո՛ւնկ, Հայոց մոխիրը կար քո թեւերին,
 Երբ չըլեցիր.
 Թրջուա՛ծ էր քո աչքը Հայոց արցունքներից,
 Երբ չըլեցիր.
 Ասիր. “Չե՛մ գայ էլ Հայաստան. մա՛հ է այնտեղ,
 Եղեոն, աւա՛ր...”
 Մեր երկրի պէս ասեր բոյնդ անտէր թողիր
 Ու չըլեցիր:

Ո՛ր չըլեցիր՝ Հայոց վշտի անծայր բանտից
 Դու դուրս չեկար.
 Ամէն ջրում, ամէն հողում՝ վտարանդի
 Հայի տեսար.
 Ականջ դրիր մէկի հարցին, մէկին թողիր
 Անպատասխան
 Եւ աշխարհում, ինչպէս նրանք, քո բնի պէս
 Բոյն չտեսար:

Ո՛ր գնացիր՝ մոխիր դարձաւ բոյնդ նորից,
 Թոար եկար.
 Հագար հրի միջով անցար, հագար սրից
 Փրկուած եկար.
 Ասիր. “Թէ մահ կայ աշխարհում, լաւ է մեռնեն

Իմ հին բնում...”

Աչքըդ յառած Արարատի սեզ կատարին՝
Թռար, եկար:

Եկար, տեսար անապատում՝ նոր ջրանցքի
Հուն է բացուել,
Վարդ է բացուել քարի վրայ, քարը կրկին
Տուն է դարձել
Եւ նախանձից Մասիսն անգամ թերուել է, որ
Արագն անցնէ,
Ծուխ է ելնում ամէն տնից. հաւքն իր նախկին
Բոյնն է դարձել:

Եկար մեզ մօտ, քո թեւերին պանդուխտների
Վի՛շտը բերիր.
Նրանց կարօտն հայրենիքի ու դարերի
Ի՛նչը բերիր.
Եկար, նորոգ բոյնըդ գտար ու շրտում ես
Ափերն օտար,
Որ ազատե՛ս Մեւ գուլումից ու ձուլումից
Քո ձագերին:

Գնա՛ , կռո՛ւնկ, Հայոց արտից ծի՛լ տար կանաչ՝
Պանդուխտների՛ն,
Մի նշխար ձի՛ւն՝ Արարատից, ջո՛ւր Սեւանայ՝
Պանդուխտներին.
Ականջիդ մէջ՝ մեր երգն ուրախ, աչքերիդ մէջ՝
Մեր լոյսը նոր՝
Մի բուռ հող տար՝ մահից փրկող սուրբ մանանայ՝
Պանդուխտներին:

Գնա՛ , շրջիր երկրէ երկիր ու ե՛տ դարձիր,
Բարո՛վ դառնաս.

Կանչիր բոլոր պանդուխտներին ու ե՛տ դարձիր,
Բարով դառնաս.
Դարձիր այնպե՛ս, որ ոչ մի տեղ, ոչ մի պանդուխտ
Քեզ չսպասի,
“Կռունկ, ուստի՞ կու գաս” չասի՛ ու չլացի՛...
Բարո՛վ դառնաս:

Համերգից շետո

Ինչ ուզում էի քեզ խոստովանել
Եվ գաղտնի՛ էի պահում իմ հոգում,
Այնքան հարազա՛տ ու այնպես անե՛ղծ,
Դու լսում էիր երեկ... համերգում:

Դու՛ էլ նույնն էիր ուզում ինձ ասել,
Ինչ ես լսեցի երեկ համերգում...

Բայց որտեղի՞ց էր ջութակն իմացել,
Անբառ գաղտնիքը իմ ու քո հոգու...

1

Ինչքան չքնա՛ղ ես դառնում ավելի,
Այնքան հպա՛րտ է սիրտն իմ առնացի, -
Իմ սիրո՛վ ես դու չքնաղ, սիրելի՛ս,
Եվ իմ սիրու՛ց ես դառնում գեղեցիկ:

Չե՞ որ շուրթերըդ շիկնու՛ն են, վառվու՛ն,
Իմ շշուկների՛ց ու համբույրների՛ց.
Եվ քո աչքերը հմայի՛չ դառնում՝
Երբ սե՛ր են հայցում իմ խերթ աչքերից:

Եվ ե՛րգն այս , որ դու երգում ես հնչեղ,
Մի՞թե սիրու՛ց չի ծնվում շուրթերիդ,

Մի՞թե քո սիրո անտես թելին չեն
Շարվում հակինթներն իմ սիրերգերի.

Եվ ինչու՞, ինչու՞ մեկեն ու հանկարծ,
Հրաշքի՛ փոխվեց աշխարհը արար.
Ուրիշ գաղտնիք ու հանելուկ չկա՝
Աշխարհը նու՛յնն է՝ Միրու՛մ ենք իրար...

2

Դու վախենում՛ս ես ինձ սիրել, անգին.
Դու նախատում ես, թե սիրտըս մերկ է, -
Ասում ես՝ սիրույդ գաղտնիքն անմեկին
Կասի աշխարհին իմ գրած երգը.

Մեր սիրո աստղը կխամրի՛ լույսից,
Ոճի՛ր կդառնա քո վսեմ մեղքը,
Որիշ սիրահար սրտե՛ր կհուզի,
Մին փառքի փոխած սիրո վայելքը...

Օ՛, դու չգիտե՛ս բախտը պոետի,
Չգիտես նրան մորմոքող վերքը. -
Ի՛նչ ցավ էլ նրա սիրտը կտրատի՝
Աշխարհի համար դա միայն... ե՛րգ է.

Այդպե՛ս է եղել դարերում բոլոր -
Մարդիկ չե՛ն տեսնում ամենից մերկը...
Ոչ ոք չի գգա քո գաղտնիքը խոր՝
Չէ՞ որ ուրիշի համար նա ... ե՛րգ է:

2

Եթե երա՛գ էր տեսնում քո հոգին,
Բիրտ արթնացումի համար այս, ների՛ր,

Թե սրբություն՝ն էր որոնում, անգին,
Ների՛ր այս մեղքը, որ հոգուդ բերի.

Թե ցնորք - սե՛ր էր տենչում, լուսածին,
Ների՛ր սիրո մահ բերող խոսքերիս.

Ների՛ր այս բոցը, որից այրվեցին
Թիթեոնե՛րը քո լուսե տենչերի...

Ների՛ր
որ ինձ սիրի՛ր, ոչ ասիր.-
Անե՛ղծ կա սրտին բանաստեղծների,

Սիրո ձևերից հազարապատիկ,
Ես խե՛նթն եմ սիրում...
Ների՛ր, օ՛, ների՛ր...

2

Դու խոսվեցի՛ր, դու գնացի՛ր
Եվ արցունքները քո աչքերի,
Անձր ի նման ցա՛ծ մաղվեցին
Եվ բու՛յր տվեցին ծաղիկներին:

Դու արցունքների մեջ ժպտացիր
Եվ քո ժպտի հուր ցոլքերից,
Ծիածա՛ն իջավ աղեղնածիր
Ու գույնե՛ր բերեց ծաղիկներին...

Լեռներով պատած այս ձորը խոր
Չամբյու՛ղ է կարծես՝ ծաղկով լցված,
Եվ ծիածանը՝ կո՛թը կտոր -
Սուզված երկրնքում կապույտ ու թաց...

Ուզու՛մ ես՝ բռնած ծիածանից,

Ծաղկածորը քեզ նվե՛ր բերեմ,
Միայն չգնա՛ս դու ինձանից,
Միայն թե այսօր դու ինձ ներե՛ս...